

Çocuk ve Sihirli Baykuş

Ebru Mina TOMURCUK

Çocuk ve Sihirli Baykuş

Ebru Mina TOMURCUK

Elio büyük bir dağın eteğindeki küçük bir köyde yaşıyordu. Dokuz yaşındaydı; küçük ve sıska, sıcak kahverengi tenli ve kısa kıvrıkcık siyah saçlıydı. Büyük koyu kahverengi gözleri hep yeni bir şeyler arardı. Hardal sarısı bir tunik, paçaları kıvrılmış kahverengi pantolon ve kırmızı bez bir çanta giyerdi. Her gün köyün ötesinde ne olduğunu merak ederdi.

Bir sabah Elio dağın alt yamaçlarına tırmandı. Bir kayanın üzerinde tünemiş büyük, gri-beyaz bir baykuş buldu. Baykuşun kocaman yuvarlak kehribar gözleri ve gagasında minik altın gözlükleri vardı. Pençelerinde rulo yapılmış eski bir harita tutuyordu. Elio şaşkınlıkla soludu. "Bunu okuyabiliyor musun?" diye sordu. Baykuş bilgece gözlerini kırptı.

Baykuş başını salladı. "Ben Olive," dedi yumuşak, bilge bir sesle. "Eski haritaları okurum. Onlar unutulmuş yerlerin hikâyelerini anlatır." Elio yanına oturdu, kalbi hızla çarpıyordu. Konuşabilen bir baykuşla hiç karşılaşmamıştı. Kırmızı çantasını açtı ve köyün buruşuk bir çizimini gösterdi. "Bana öğretebilir misin?"

Olive eski haritayı kayanın üzerine serdi. Haritada kıvrılan patikalar ve gizli vadiler vardı. "Haritalar hikâye kitapları gibidir," dedi. "Her çizgi bir cümle, her simge bir kelimedir." Elio çizgileri parmağıyla takip etti. Daha önce hiç fark etmediği, dağa doğru çıkan bir patika gördü. "Nereye gidiyor?" diye fısıldadı.

"Unutulmuş bir dağ patikasına götürüyor," dedi Olive. "Uzun zaman önce insanlar onu diğer tarafa ulaşmak için kullanırdı. Ama haritalar unutulunca o da kayboldu." Elio'nun gözleri kocaman açıldı. "Onu bulmalıyız!" dedi. Olive gülümsedi. "O zaman cesarete ve keskin gözlere ihtiyacımız olacak. Hazır mısınız?" Elio başını salladı; gülümserken küçük yarası kırıştı.

Ertesi gün yola çıktılar. Olive haritayı pençelerinde sıkıca tutarak önden uçtu. Elio onu takip etti; kayaların üzerinden tırmandı, dar aralıklardan sıyrılıp geçti. Dağ dikti ama Elio sıksa ve cesurdu. "Uyuyan bir ayıya benzeyen bir taş ara," diye seslendi Olive. Elio aradı, aradı ve sonunda onu buldu.

Ayı taşının arkasında, çalılarda sakladığı dar bir iz buldular. "İşte bu!" dedi Olive. "Unutulmuş patika!" Elio dalları araladı ve dağa doğru kıvrılan bir patika gördü. Yabani otlarla kaplıydı ama belliydi. "Buldum!" diye bağırdı. Olive omzuna tünedi, kehribar gözleri gururla parlıyordu.

Patıkayı izleyerek daha da yükseldiler. Olive, Elio'ya haritanın simgelerini okumayı öğretti: bir dere için dalgalı çizgi, bir zirve için üçgen, bir kamp yeri için daire. "Haritalar bizden önce gelen insanların hikâyelerini anlatır," dedi. Elio dikkatle dinledi, her adımda öğrendi. Kendini gerçek bir kâşif gibi hissetti.

Zirvede patika gizli bir vadiye açıldı. Yemyeşil çimenler, kır çiçekleri ve pırıl pırıl bir dere onları karşıladı. "Çok güzel!" diye fısıldadı Elio. Olive başını salladı. "İşte haritalar bu yüzden önemlidir," dedi. "Sonsuza dek kaybolduğunu sandığımız yerleri bulmamıza yardım ederler." Elio bütün köyünü buraya getirmeyi hayal etti. Bunu paylaşması gerektiğini biliyordu.

Dönüş yolunda Elio, Olive'e sordu: "Neden dağda tek başına kaldın?" Olive iç çekti. "İnsanlar harita okumayı unuttu," dedi. "Ben de öğrenmeye meraklı birini bekledim." Elio göğsünde sıcak bir parıltı hissetti. "Sana yardım edeceğim," dedi. "Herkes öğretebiliriz!" Olive'in beyaz kaş tüyleri sevinçle kıpırdadı.

Köye dönünce Elio, Yaşlı Bilge'nin evine koştu. Yaşlı Bilge uzun boylu ve hafifçe kamburdu; koyu kahverengi tenli, uzun gümüş saçları örgülüydü. Koyu yeşil bir şal örtünür, oymalı ahşap bir baston taşırdı. "Yaşlı Bilge, unutulmuş bir patika buldum!" dedi Elio. "Ve bir baykuş bana harita okumayı öğretti!" Yaşlı Bilge onu sıcak ela gözlerle dinledi.

"Bana göster," dedi Yaşı Bilge yumuşakça. Elio, Olive'in ona verdiği haritayı açtı. Simgeleri ve gizli vadiyi anlattı. Yaşı Bilge gülümsedi, gülümseme çizgileri derinleşti. "Bilgi topluluklara yardım eder," dedi. "Yarın herkesi toplayacağız ve senin patikanı izleyeceğiz." Elio'nun kalbi mutlulukla uçtu.

Ertesi gün bütün köy birlikte yola çıktı. Olive yukarıda uçtu, haritayla onlara yol gösterdi. Elio öncülük etti; ayı taşını ve dar izi gösterdi. Herkes gizli vadiyi görünce şaşkınlıkla soludu. "Buraya bahçeler kurabiliriz!" dedi biri. "Ve bir köprü yapabiliriz!" dedi bir başkası. Yaşlı Bilge başını salladı. "Dostluk ve öğrenme büyümemize yardım edebilir."

Köylüler patikayı temizlemek için birlikte çalıştı. Olive çocuklara kendi haritalarını nasıl çizeceklerini öğretti. Elio resmî haritacı oldu; kırmızı çantası hep kâğıtlarla doluydu. Unutulmuş patika, köy ile gizli vadi arasında işlek bir yol oldu. Herkes bunun şimdiye kadarki en iyi keşif olduğunda hemfikir di.

O günden sonra Olive köye sık sık geldi. Yaşlı Bilge'nin çatısına tüneyip eski haritaların hikâyelerini anlattı. Elio her gün daha çok şey öğrendi ve bildiklerini başkalarına öğretti. Köy büyüdü ve gelişti; hazineden değil, bilgiden ve dostluktan. Dağ patikası hepsini bir araya getirmişti.

Elio, Olive ile birlikte ayı taşında oturdu ve aşağıdaki vadiye baktı. "Görüyor musun," dedi Olive, "haritalar hikâyeler anlatır. Ve artık senin hikâyen de haritanın bir parçası." Elio gülümsedi, koyu kahverengi gözleri parlıyordu. Dostluğun ve öğrenmenin bütün bir topluluğun büyümesine yardım edebileceğini biliyordu. Ve en güzel maceraların daha yeni başladığını da biliyordu.